

Homilie

Uitvaart zr. Kizito

Beste familie en vrienden,
beste zusters

Wij zijn hier samen om God te danken voor het rijkgevulde leven van zuster Kizito en om ons eigen hart te laten sterken door haar geloof, hoop en liefde.

Dat doet ook Paulus wanneer hij schrijft aan de christenen van Efese. Hij heeft gehoord over hun geloof in Jezus, de Heer en over hun liefde voor alle heiligen. Dat geeft hem vreugde en doet hem bidden.

Kunnen we niet hetzelfde zeggen over zuster Kizito?

Geloof en liefde: het waren de twee pijlers waarop haar leven gevestigd was. Zij hebben haar leven ingevuld, georiënteerd, uitgestrooid als vruchtbaar zaad in de akker van onze wereld en van de Kerk.

Geloof en liefde: zij maakten haar tot pelgrim op zoek naar God, zij maakten haar tot missionaris op zoek naar levenskansen voor jonge mensen. In het voetspoor van haar broer Walter vertrouwde zij zich met hart en ziel toe aan het Rwandese volk.

Zij hield van dit land, van zijn schoonheid en cultuur. Zij hield van haar werk in de verpleegsterschool te Rwamagana. De rozen die ze er ooit plantte, staan er nog. Het zijn nog altijd de rozen van zuster Kizito en telkens wanneer we haar hierover vertelden, verscheen er een brede glimlach op haar gelaat.

Zowel Paulus als Johannes in het evangelie getuigen over de hoop en de toekomst die ons, mensen, wacht. "Moge uw hart verlicht

worden", schrijft Paulus, "zodat u zult zien waarop u hopen mag, hoe rijk de luister is die u zult ontvangen".

Geloof en liefde : ze hebben de toevoeging van de hoop nodig, zodat ze voor zich uit de einder van hun volkomenheid in God kunnen ontwaren. Zonder dit perspectief dreigen ze ineen te schrompelen wanneer de dood het leven teniet doet.

Dit is de ervaring van Marta bij de dood van haar broer Lazarus. Mocht Jezus, als vriend aan huis, er geweest zijn, hij zou niet gestorven zijn! Dit gelooft ze, dit hoopt ze op grond van de liefde die hen – Marta, Maria, Lazarus en Jezus - met elkaar verbindt. Maar Marta wordt uitgenodigd om verder te kijken dan wat ze nu meemaakt. De ontmoeting met Jezus, de belichaming van de opstanding waarin zij gelooft, doet haar hopen tot over de grens van de dood heen. "Wie in mij gelooft zal leven", zo bevestigt Jezus, "en wie in mij gelooft, zal nooit sterven. Geloof je dat?". Geloven wij dat? Geloven wij dat al wat mooi en goed is in een mens, dat al wat iemand aan liefde gegeven heeft, zal verder groeien tot volkomenheid, eenmaal deze mens in Gods liefde is opgenomen? Geloven wij dat wij op weg zijn naar het huis van de Vader en dat bij Hem onze uiteindelijke bestemming ligt? Jezus vraagt het uitdrukkelijk aan Marta : "Geloof je dat?".

Zuster Kizito leefde met dit perspectief van de eeuwigheid. Hoe kan het ook anders wanneer je zoveel levensjaren telt. Maar ongetwijfeld heeft ze vele eeuwigheidsmomenten mogen ontvangen tijdens haar leven. Toen ze Bach speelde op haar vleugelpiano. Toen ze mensen met haar guitigheid vreugde schonk. Toen ze haar Heer ontmoette in de stilte of tussen de duizend heuvels van Rwanda.

Toen de genocide haar, samen met haar medezusters, verplichtte om naar België terug te keren, schreef zuster Kizito een aangrijpend gebed. Het begon met de ervaring van vertwijfeling en onmacht:

*"Waar was je,
Jij van wie onze wijzen zeggen
dat je de nacht doorbrengt tussen de duizend heuvelen ...
Waar was Je toen de hel losbrak
en de eeuwenoude Kaïn duizendvoudig toesloeg ?
Wij zoeken vertwijfeld naar jouw aangezicht
en klampen ons vast aan het geloof dat Jij,
zoals eertijds in Egypte,
het geweeklaag van je volk hebt gehoord."*

Maar het gebed eindigt met woorden van geloof en hoop – woorden van 25 jaar geleden, die we vandaag tot de onze mogen maken.

*"Wij bidden je, Heer,
Zend ons jouw Geest van vrede en verzoening.
Waai over de onmetelijke knekelvelden,
over de kaalgeknipte heuvelruggen
en de troosteloze vluchtelingenkampen.
Waai en beziel, beadem en breek open
opdat Jouw morgenlicht daagt
over de duizend heuvelen."*